

РЕШЕНИЕ

№ 1270

гр. Велико Търново, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ ИЛИЕВА

при участието на секретаря ПАВЛИНА ХР. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ ИЛИЕВА Гражданско дело №
20224110101963 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен иск по чл.441 от ГПК вр.чл.74 от ЗЧСИ вр.чл.45 от ЗЗД.

В исковата молба ищецът излага твърдения, че в качеството му на солидарен длъжник по изпълнително дело ***** по описа на ЧСИ И. Ц., като поръчител по договор за потребителски кредит ***** сключен между главния длъжник и кредитополучател М. А М и кредитодател „***** АД, му е наложен заповор от 1*****върху вземанията му по личната разплащателна сметка в „****, по която получава трудовите си възнаграждения и добавки към тях. Ищецът заявява, че изпратил до ответника искания за възстановяване на неоснователно събрани вземания за полагащо му се допълнително възнаграждение като медицинско лице в ***** , които получава на основание Решение №338 на МС от 2021г. за осигуряване на условия за продължаване заплащането през 2021г. на допълнителни възнаграждения на персонала, пряко зает с дейности по отношение на пациенти с COVID-19. Ищецът твърди, че неоснователно е събрано от ответника полагащото му се допълнително възнаграждение за месец декември 2021г. в размер на***** и за месец януари ***** в размер на 942лв. Ищецът сочи, че предоставените му суми за работа при неблагоприятни условия във връзка с епидемичната обстановка не попадат в обхвата на необлагаемите доходи по ЗДДФЛ. На следващо място ищецът заявява, че посочените суми са несеквестрируеми на основание чл.444 т.8 от ГПК, като съображенията си излага в исковата молба. С оглед изложеното отправя искане за осъждане на ответника да му заплати сумата общо 1721лв., представляваща сбор от полагащите му допълнителни трудови

възнаграждения за месец декември 2021г. и месец януари 2022г., събрана неправомерно във връзка с насоченото срещу ищеца принудително изпълнение. Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва иска като неоснователен, по съображения изложени в отговора. Сочи, че по изп.дело №***** на **** е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на ищеца, дължимо му от ****. Заявява, че с Постановление от 10.02.2022г. е спряно изпълнителното производство по посоченото изп.дело. Ответникът твърди, че със съобщение от същата дата *****е уведомен, че заповестта остава, но не следва да се изпълнява. Ответникът твърди, че е уведомила всички трети задължени лица по изп.дело по отношение несеквестрируемостта на трудовото възнаграждение на ищеца. Ответникът заявява, че след представени доказателства от длъжника е възстановила удържките, които са били несеквестрируеми. Счита, че действията по изпълнението не са незаконосъобразни, като заявява, че сочените имуществени вреди не са доказани по основание и размер, както и не съставляват вреди, а са принудително събрани суми за погасяване на задължения на ищеца по изпълнителното дело. С оглед изложеното отправя искане за отхвърляне на иска.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на изпълнителен лист, издаден по частно гр.дело **** по описа на ВТРС, по молба на *****АД, подадена на **** е образувано пред ЧСИ И. Ц. изпълнително дело *****, по което вискател е „*****”АД, а солидарни длъжници са М. А М-кредитополучател, К З З, К. Г. Т. и М. Д. О.-поръчители, като изпълнителният лист е издаден за сумата ****евро главница по дог.ор за банков кредит *****, сумата **** евро-просрочена договорна лихва за периода 03.04.2016г-04.02.2021г., сумата **** евро-просрочена наказателна лихва за периода 03.07.2016г.-12.03.2020г., сумата **** евро-просрочена договорна лихва за периода 13.03.2020г.-13.05.2020г., сумата **** евро-просрочена наказателна лихва за периода 14.05.2020г. до 04.02.2021г., сумата **** евро-законна лихва за периода 05.02.2021г.-16.02.2021г., ведно със законната лихва, считано от 17.02.2021г. до окончателното изплащане, сумата **** евро, разноски за връчване на покани чрез ЧСИ.

С молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е направил искане за налагане заповест върху вземанията за трудово възнаграждение на длъжника М. Д. О. от „*****”, като е посочено при определяне размера на заповеста да бъде съобразено получаването от длъжника на възнаграждение на основание допълнителен трудов договор в „З*****и в „*****”. Посочени са изпълнителни способи и срещу останалите длъжници, като вискателят е направил искане за заповест върху притежавани от длъжниците банкови сметки.

С разпореждане за образуване на изпълнително дело от *****е постановено изпращане на покани за доброволно изпълнение до длъжниците и извършване на справки за банкови сметки, трудови договори и др.

На 08.12.2021г ЧСИ изпраща заповестни съобщения до „*****” с които налага заповест

върху банковите сметки на длъжника по изпълнителното дело М. Д. О. в посочените банки. В запорните съобщения е посочено, че на основание чл.446а вр чл.446 от ГПК запорът не следва да се изпълнява по отношение постъпления от помощи и обезщетения, както и по отношение несеквестрируемата част от трудово възнаграждение, пенсия и всякакъв друг вид доход, ако са постъпили по банковата сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора.

С писмо изх*****постъпило при ЧСИ на 16.12.2021г.***** уведомява съдебният изпълнител, че във връзка с постъпилото при тях запорно съобщение по изп.дело ****, признава вземането, върху което се налага запор за основателно, поради което сметките са блокирани. Посочено е, че няма претенции на други лица върху същото вземане и няма наложени запори по други изпълнителни листи, както и че държимите суми не могат да бъдат преведени поради липса на авоари.

До длъжника по изпълнителното дело М. Д. О. е изпратена покана за доброволно изпълнение изх.*****., в която е посочено, че са наложени запори върху вземането за трудово възнаграждение, дължимо от работодателя ***** и запор върху банковите сметки в „*****“. ПДИ е изпратена по месторабота на длъжника и връчена на длъжника на 16.12.2021г, чрез неговия пълномощник по изпълнителното дело.

Запорно съобщение е изпратено на 08.12.2021г. до ***** за наложен запор върху трудовото възнаграждение на М. О., в което съобщение е посочено, че при запора върху трудово възнаграждение удържките се правят ежемесечно при спазване правилата на чл.446 от ГПК. Съобщението е връчено на 20.12.2021г.на третото задължено лице.

С писмо от 21.12.2021г. ***** уведомява ЧСИ, че признават за основателно взенето по изпълнителното дело и ще превеждат дължими от длъжника по чл.446 от ГПК.

С определение от 31.01.2022г. по частно гр.дело **** е спряно изпълнителното производство, образувано по заповед за изпълнение и изпълнителен лист, издадени по частно гр.дело *****. по описа на ВТРС до приключване с влязло в сила решение на спора относно съществуване на вземането.

На 10.02.2022г. ЧСИ И. Ц., във връзка с определение ***** на ВТРС, постановява на основание чл.432 ал.1 т.7 вр чл.420 ал.2 от ГПК спиране на изпълнителното производство по изп.дело ****.

На 10.02.2022г. е изпратено до ****съобщение, с което третото задължено лице е уведомено, че производството по изп.дело е спряно и запорът остава наложен, но не следва да се изпълнява, съответно следва да се превежда трудовото възнаграждение на длъжника в пълен размер.

На 25.02.2022г. длъжникът по изпълнителното дело М. О. депозира пред ЧСИ молба, с която прави искане съдебният изпълнител да информира „*****АД да му изплаща трудовото възнаграждение в пълен размер.

С писмо изх.***** ЧСИ уведомява ****, че върху трудовото възнаграждение на длъжника е наложен запор при работодателя *****и запорът не следва да се изпълнява върху

постъпващите суми от трудово възнаграждение и същите следва да бъдат предоставени на длъжника за разпореждане.

С молба от 04.03.2022г. М. О. е представил пред ЧСИ разпечатка от банковата си сметка, по която получава трудовото си възнаграждение. Направил е искане за възстановяване на удържаните суми за месец февруари 2022г. ЧСИ е разпоредила възстановяване на сумите.

Видно от представено по делото извлечение от банковата сметка на ищеца М. О. в „****“, за месец декември 2021г., на 16.12.2021г е постъпила в банката сумата ****лв. с основание „КОВ 11 2021г.“, както и сумата ****лв.- заплата за 12. 2021г. Наредител на двете суми е *****.

На ***** е направен от „****“ банков превод по банкова сметка на ЧСИ И.Ц. в ****АД в размер ****лв. с посочено основание „частично издължаване по изп.дело***“.

На ***** по банковата сметка на М. О. е постъпила сумата ****. с основание заплата м.****. На **** сумата е преведена по сметка на ЧСИ, с основание „частично издължаване по изп.дело *****“

На *****по банковата сметка на М. О. в „*****“ е постъпила сумата **лв. аванс за м.01.2022г. На 1****от **** е направен превод към сметка на ЧСИ в размер на ***лв „/спестяване/ частично издължаване по изп.дело №*****“

На ****. по сметката на ищеца в „****“ постъпват сумата ***лв.-„КОВ 12 2021г.“ и ****лв.-заплата за м.януари 2022г. На **** е преведена по сметка на ЧСИ сумата 940лв., като основание е посочено „частично издължаване по изп.дело“.

На ***** ищецът отправя искане до ЧСИ да му бъде възстановена сумата ***лв., представляваща възнаграждение за труд, като е направил искане сумата да му бъде върната в банковата сметка в ***АД. На **** сумата ***лв. е преведена от сметката на ЧСИ в банковата сметка на ищеца в „****“

На **** от страна на **** е изпратено до ЧСИ писмо, в което е посочено, че във връзка със запорното съобщение, банката уведомява ЧСИ, че по сметка на М. О. има получени преводи с основание- „на ***** заплата и наредител „****“ и на ****. превод с основание COV 03.2022г. и наредител ****. С писмото Банката отправя запитване към ЧСИ дали цитираните средства да бъдат оставени на разположение на клиента в пълен размер или да бъдат преведени в изпълнение на запорното съобщение.

Видно от удостоверение издадено от ЧСИ И. Ц., от М. Д. О. са събрани през месец ***** по изпълнителното дело следните суми:

Видно от удостоверение от ***** издадено от ЧСИ, на длъжника по изпълнителното дело М. О. са възстановени сумата **** лв. на 04.03.2022г.;**** лв.-на 04.03.2022г.;*** лв.- възстановени на 06.04.2022г.

Видно от допълнително споразумение от ****г, считано от **** основното месечно трудово възнаграждение на М. О. в **** е ****лв.; допълнителни възнаграждения за проф.

опит и трудов стаж-***лв. за СМП-**лв..

Представени са фишове за заплата на ищеца от ***** за м.декември 2021г. и януари 2022г., видно от които, през месец декември ***** е начислена и изплатена от работодателя *****сумата ***лв. с основание „ковид-11“ и през месец януари *** е начислена във фиша за работна заплата- „изп.сума ковид-12“ в размер на ***лв.

От приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание на чл. 441 от ГПК вр. чл. 74 от ЗЧСИ вр. чл.45 от ЗЗД е допустим, а разгледан по същество е неоснователен по следните съображения:

За основателността на иска по чл. 441 от ГПК вр. чл. 74 от ЗЧСИ съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване фактическия състав на деликтната отговорност, а именно виновно и противоправно действие на съдебния изпълнител в хода на водения от него изпълнителен процес, в резултат на което са причинени твърдяните от ищеца имуществени вреди и техния размер. При доказването им съдебният изпълнител дължи на увреденото лице обезщетение за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, т. е. за всички негативни последици върху имуществената му сфера, които не биха настъпили без незаконосъобразното действие или бездействие на органа по принудително изпълнение. Съдът преценява законосъобразността на действията на ЧСИ независимо от това дали те са били обжалвани и какво е решението по жалбата.

В конкретния случай, предмет на исковата претенция е обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в неполучени от длъжника по изпълнителното производство М. О. допълнителни възнаграждения на персонала, пряко зает с дейности по отношение на пациенти с COVID-19 и поставяне на ваксини срещу COVID-19 в размер на ***лв., полагащи му се за месец ноември 2021г., постъпили по банковата му сметка в „***** през месец декември 2021г. и сумата ***лв., полагащи му се за месец декември 2021г. и постъпили по банковата му сметка в ***** АД през месец януари 2022г., които ищецът счита, че представляват несеквестируеми негови вземания и спрямо тях е неправомерно принудителното изпълнение.

От събраните по делото доказателства се установи, че ищецът М. О. има качеството длъжник по изпълнително дело ***по описа на ЧСИ И. Ц., образувано по молба на вискателя „*****“ АД за вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист по частно гр.дело *****Г по описа на ВТРС.

След образуването на изпълнителното производство Частният съдебен изпълнител е наложила запови върху притежаваните от ищеца банкови сметки в *****, като заповните съобщения са изпратени на 08.12.2021г., както и запов върху получаваното от ищеца трудово възнаграждение за работата му в *****.

Не е спорно и от приложените по делото доказателства се установява, че ищецът М. Д. О. получава трудовото си възнаграждение от ***** по банковата си сметка в „*****“ АД,

върху която е бил наложен запор.

Не е спорно и, че на ищеца са начислявани и изплащани от работодателя **** допълнителни възнаграждения на персонала, пряко зает с дейности по отношение на пациенти с COVID-19 и поставяне на ваксини срещу COVID-19. Спорно по делото е дали те имат характер на несеквестрируемо вземане.

В чл. чл.446 ал.1 от ГПК е посочено как се определя несеквестрируемата част от трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чийто размери са над минималната работна заплата. Съгласно чл.512 ал.1 от ГПК запорът върху трудовото възнаграждение се отнася не само за възнаграждението, посочено в запорното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или учреждение. Към него се включват всички допълнителни трудови възнаграждения- за извънреден труд, за нощен труд, за работа през официалните празници, при вътрешно заместване и др. Не се включват в тази категория обезщетенията на работника или служителя във връзка с трудовото правоотношение, пътни, дневни, квартирни при командировка и др. Съгласно ТР №2 от 26.06.2015г на ВКС по т.д. №2/2013г., когато по сметка на длъжника, наред с постъпленията от несеквестрируеми вземания и вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение, постъпват и плащания по други секвестрируеми вземания, изпълнението върху наличността по такава сметка е недопустимо само над общия размер на секвестрируемите постъпления.

Съгласно чл.446а от ГПК несеквестрируемостта на доходите по чл.446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт се запазва и ако са постъпили по банковата сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора. Запорното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетенията изцяло, както и спрямо пенсията до размера на МРЗ, освен за задължения за издръжка. Когато от основанието на постъпленията по банковата сметка е видно, че те представляват възнаграждения за работа, банката не изпълнява запора до размера на МРЗ, освен за задължения за издръжка. Банката превежда по сметката на съдебния изпълнител дължимите суми, като съобщава на съдебният изпълнител в едноседмичен срок причините за неизпълнението, съответно, че по запорираната сметка на длъжника постъпват доходи от пенсия или възнаграждения за труд. В едноседмичен срок от получаване на съобщението от банката, съответно от възражението на длъжника за наличие на несеквестрируем доход, съдебният изпълнител уведомява банката за секвестрируемата част, която следва да се превежда.

Съдебният изпълнител е длъжен служебно да следи дали са налице предпоставките за несеквестрируемост. Не е допустимо налагането на запор върху изцяло несеквестрируемо или друго вземане на длъжника от трето задължено лице, върху което не се допуска принудително изпълнение. Налагането на запор върху частично несеквестрируемо вземане е допустимо изпълнително действие, тъй като той обхваща само секвестрируемата част.

Съдът намира, че не се установи доходите, които ищецът получава относно заетост с дейности по отношение на пациенти с COVID-19 и поставяне на ваксини срещу COVID-19 да представляват изцяло несеквестируем доход. Същите не попадат в категорията посочена в закона/чл.446 и чл.446а от ГПК/ за изцяло несеквестируеми доходи. Те не представляват обезщетения или помощи със средства от държавния бюджет, а са възнаграждение за положен от ищеца труд във връзка с работата му в пандемична обстановка и поставяне на ваксини срещу COVID-19. Ето защо съдът приема, че правилото за забрана за недопускане на принудително изпълнение не се отнася до допълнителните възнаграждения на лица пряко заети с дейности по отношение на пациенти с COVID-19 и поставяне на ваксини срещу COVID-19, каквото лице е ищецът по делото, тъй като за тези полагащи се възнаграждения не е предвидено в ГПК или друг нормативен акт да имат изцяло несеквестируем характер. Същите следва да се приемат като възнаграждение за труд, а не държавна помощ и в този смисъл при определяне несеквестируемата част от получаваното трудово възнаграждение да се преценява на база всички получени от длъжника доходи от трудово възнаграждение, вкл. и такива с допълнителен характер.

На следващо място, от събраните по делото доказателства не се установи незаконосъобразно действие или бездействие на Частният съдебен изпълнител, от което за ищеца да са настъпили имуществени вреди в претендирания размер и период.

Видно от запорните съобщения, изпратени от ЧСИ до Банките и работодателя на ищеца, ЧСИ ги е уведомила за задълженията им при превеждане на запорираните суми да спазват изискването на закона при съобразяване несеквестируемост на доходите на ищеца. В т.13 от ТР №2/26.05.2015г по т.д. №2/2013 на ОСГТК на ВКС е прието, че задължението на съдебният изпълнител да зачете несеквестируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметка, било от банката като трето задължено лице, било от длъжника. В конкретния случай ЧСИ не е била уведомена към процесния период /декември 2021г и януари 2022г/ от банката като трето задължено лице или от ищеца, в качеството му на длъжник по изпълнителния процес. От страна на „****“ са направени банкови преводи по сметка на ЧСИ на *****, но няма данни съдебният изпълнител към този момент да е била уведомена за произхода на постъпленията по банковата сметка на длъжника. От страна на банката е изпратено до ЧСИ писмо с отправено запитване към ЧСИ дали цитираните в писмото средства да бъдат оставени на разположение на клиента в пълен размер или да бъдат преведени в изпълнение на запорното съобщение, но същото е от месец ****, което е след процесния период, за който се отнася исковата претенция /м.декември 2021г. и януари 2022г./.

Видно от приложения препис от изп.дело, длъжникът М. О. депозира за първи път молба пред ЧСИ на ****, след спиране на изпълнителното производство, като до този момент не е възразявал срещу провежданото срещу него принудително изпълнение, макар че е бил получил ПДИ на 16.12.2021г. и му е било известно, че има наложени запори върху възнагражденията, които получава за своя труд. Освен това ищецът не е правил искане в изпълнителното производство да му бъдат възстановени процесните суми, които му се

полагат като допълнителни възнаграждения на персонала, пряко зает с дейности по отношение на пациенти с COVID-19 и поставяне на ваксини срещу COVID-19 в размер на ***лв., полагащи му се за месец ноември 2021г., постъпили през месец декември 2021г. и сумата ***лв., полагащи му се за месец декември 2021г. и постъпили през месец януари 2022г. Освен това, настъпването на вредите се преценява към момента на твърдения деликт, който момент в случая е преди спиране на изпълнителното производство и към този момент не се установи противоправно действие или бездействие на ЧСИ относно насочване на принудително изпълнение срещу несеквестрируемо вземане на длъжника. Ищецът не доказва, че е претърпял имуществени вреди в претендирания размер, за които да е налице основание за ангажиране на деликтна отговорност на ответника.

С оглед изложеното съдът намира иска за имуществени вреди в размер на общо сумата 1721лв. за неоснователен и недоказан.

С оглед неоснователност на исковата претенция за главниц а, неоснователна е и акцесорната претенция за лихва за забава върху главницата, считано от подаване на исковата молба/14.06.2022г./ до окончателното изплащане.

Ищецът е претендирал присъждане на разноски за настоящото производство, но с оглед изхода на спора не следва да бъдат присъждани разноски в негова полза.

С оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.78 ал.3 от ГПК ответникът има право на разноски. От пълномощника на ответника своевременно е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на ответника. Съгласно чл.38 ал.1 т. 3 от ЗА адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: роднини, близки или на друг юрист. Съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА, в посочената хипотеза адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда, в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая и при съобразяване на материалния интерес по делото, възнаграждението следва да бъде определено по чл.7, ал.2 т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията, действаща към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие, изчислено съобразно посочената разпоредба възлиза на сумата 350 лв. С оглед изхода на делото и на основание чл.38, ал.2 от ЗА ищецът следва да бъде осъден да заплати посочената сума на адв.Ю. М.-ВТАК, пълномощник на ответника ЧСИ И. Ц..

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Д. О. с ЕГН *****, с постоянен адрес ***** срещу ***** И. Ц., с рег.№ *** на КЧСИ, иск по чл.441 от ГПК вр. чл. 74 от ЗЧСИ вр. чл.45 от ЗЗД за обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата **1721лв./**хиляда седемстотин двадесет и един лева/, представляваща сбор от допълнителни възнаграждения

на персонала, пряко зает с дейности по отношение на пациенти с COVID-19 и поставяне на ваксини срещу COVID-19 в размер на ***лв., постъпили през месец декември 2021г. и ***лв., постъпили през месец януари 2022г., претендирани като събрани от ищеца неправомерно във връзка с насочено срещу него принудително изпълнение по изпълнително дело ***** по описа на ЧСИ И. Ц., ведно със законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба /14.06.2022г./ до окончателното изплащане, **като неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА М. Д. О. с ЕГН *****, с постоянен адрес ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Ю. М. М. с ЕГН *****- адвокат от ВТАК, с адрес гр*****, пълномощник на ЧСИ И. Ц., рег. №*** на КЧСИ- ответник по гр.дело №****/2022г. по описа на ВТРС сумата от **350 лв.** /триста и петдесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.1 т.3 от ЗА.

Решението може да бъде обжалвано пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____